

❧ Η ΚΟΡΗ ΚΑΙ Ο ΚΡΙΝΟΣ ❧

Ἐδὼν τῇ φύσιν ξένῃ,
Ὡς πέτρινη μορφή,
Στὰ χόρτα καθιστῇ
Μία κόρη μένει.

Πῶς πνέει ζωῆς ἀέρι
Τὸ βλέπεις μοναχὰ
Σὰν κάποτες ἀργὰ
Κινάει τὸ χέρι·

Σά, μὲ σδυμένη γυνῶσι,
Κατόπι τῇ θωρεῖς
Μία φοῦχτα χλόη τῆς γῆς
Νὰ ξερριζώσῃ·

Τί, ἐνῶ σὲ λόγγο τρέχει
Ἀπ' ἀγρίους λογισμούς,
Ποῦ ξερριζώνει αὐτοὺς
Ἡ ἀθλία παντέχει.

Σὰ θῦμα πέφτει ἐκείνου
Τοῦ ξένου στοχασμοῦ
Κ' ἓνα κλαράκι ἀγνοῦ
Δροσάτου κρίνου.

Σταλάζει τ' ἄνθος, κλαίει,
Καὶ πεταμένο ἐκεῖ,
Μὲ ξάστερη φωνὴ
Τῆς κόρης λέει :

Δῶρο ἀκριδὸ τῆς φύσεως
Μ' εἶχε πανέρμη γῆ·
Σκληρόκαρδη, γιατί
Νὰ μᾶς χωρίσῃς ;

Ἀχ ! ἤμουν στὸ χορτάρι,
Ποῦ μ' ἔζωνε παντοῦ,
Ἀγάπη τ' οὐρανοῦ,
Τῆς γῆς καμάρι.

Σὰν ἀρχινοῦσε ἀγνάντια
Ὁ ἥλιος νὰ προδῇ,
Μ' ἐστόλιζεν ἡ αὐγὴ
Μ' ὠρυῖα διαμάντια.

Μῶδινε κάθε ἀστέρι
Ἀγκάλιασμα σεμνό,
Φιλιά τὸ κρύο νερό,
Φιλιά τ' ἀέρι,

Γιὰ τέτοια καλοσύνη,
Γενότουν εὐωδιὰ
Στὰ φύλλα μου ἡ χαρὰ
Κ' ἡ εὐγνωμοσύνη.

Καὶ τώρα !—ὡς κιτρινίσουν
Τ' ἄσπρα μου κάλλη ἐδῶ,
Τί πλέον ἀκαρτερῶ ;
Νὰ μὲ πατήσουν.

Σὰν ἐπαψε ἡ θλιμμένη
Γλυκύτατη λαλιά,
Στὸν κρίνο ἡ κορασιά
Γυρνάει καὶ κρένει :

Ἐσύ, ποῦ δάκρυα στάζεις
Καὶ ἀπόχτηδες φωνή,
Βαρεῖόμοιρο κλαρί,
Πόσο μοῦ μοιάζεις !

Ἦμουν κ' ἐγὼ μία μέρα
Ὁ κρίνος τοῦ χωριοῦ·
Δὲν ἄπλωνα τὸ νοῦ
Σ' ἄλλον ἀέρα,

Κοράλλια σὰν τὸν ἄμμο
Φοροῦσα στὸ λαιμό,
Πρὶν ἐδῶ σὲ χορὸ,
Πρὶν πάω σὲ γάμο.

Τὰ μάτια καὶ τὰ μαῦρα
Μαλλιά τῆς κεφαλῆς
Μοῦ ἐφίλνε πάντα εὐχῆς
Καὶ ἀγάπης αὔρα.

Γιατί νὰ τὰ φιλήσῃ
Κ' ἐκεῖνος, ποῦ μὲ μιᾶς
Τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς
Μῶχει μαυρίσει ;

Ἀχ ! τώρα τ' ὄνομά μου
Ποδοπατοῦν πολλοί,
Στὴ λάσπη ἐδῶ κ' ἐκεῖ
Συρμένο χάμου.

Θὰ τοὺς ἀκούσω ἀκόμα ;
Σκληρὰ καταλαλιά
Δὲν ἀντηχάει βαθεῖα
Στὸ μαῦρο χῶμα,

Τὴ θάψαν. Ἐνας θρῆνος
Δὲν ἔτυχε νὰ βγῇ·
Μόνον εὐρέθη ἐκεῖ
Τοῦ λόγγου ὁ κρίνος.

Μὴ κάποιου ἀγγέλου χέρι
Τὸν πῆε τῆς ὀρφανῆς ;
Μὴν ἓνας ποιητής ;
Καὶ ποιὸς τὸ ξέρει

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

